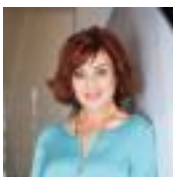

ELŐFIZETŐKNEK HETILAP

„Mosolyogva szeretünk élni” – Címlapinterjú Drávucz Rita vízilabdázóval

KORONCZAY LILLA

2021. MÁJUS 26.

Sport, család, szeretet. A Nők Lapja 2021/21. számának interjúja.

Emlékeznek még, amikor a női vízilabda-válogatott 2001-ben megnyerte a budapesti Eb-t, és berobbant a köztudatba? Drávucz Rita boldog mosolyát egyetlen televíziós kamera sem hagyta ki. Négy év múlva már világbajnokok voltak, majd Pekingben és a londoni olimpián is csak egy hajszál választotta el őket a dobogótól. Rita ekkor búcsúzott el a vízipólótól, hogy anyai örömök elé nézzen. Kislánya, Flóra azonban egy ritka genetikai betegséggel jött világra. Azóta másról szólnak az egykori sportoló küzdelmei.

A kapu nyílásában két mosolygós fej jelenik meg. Sámsoné, a kecses fekete uszkaré, és Flóráé, a ház aprócska úrnőjéé. Kíváncsian kérdezik, ki vagyok én. Bemutakozom, mire Flóra udvariasan előreenged. Ápolt, virágos kert közepén találok magam. Balra játszóház csúszdával, a bokrok árnyékában kismotor, igazi gyerekparadicsom. A nyolcéves kislány, miközben körbetáncol a kerekesszékekével, élénken érdeklődik, mikor mutathatja meg nekem legújabb tudományát, a triciklizést. Azt is az orromra köti, hogy már tud olvasni, egyszer társasjátékozás közben derült ki. Egész lényéből lendület és értelem sugárzik...

– A központi idegrendszere hál' istennek ép, sőt, szellemileg érettebb, mint a társai – szólal meg a hátam mögül az édesanyja. – Ez a rendkívül ritka betegség, úgy hívják Charcot–Marie–Tooth-szindróma, röviden CMT, "csak" a periférikus idegrendszerét érinti. Bármilyen életkorban elkezdődhet, akár ötvenévesen is, először az ujjak zsibbadnak, aztán szép lassan eldeformálódnak a végtagok. Flóranak nem volt szerencséje, már születésekor voltak arra utaló jelek, hogy ezzel a genetikai rendellenességgel küzd, csak éppen egyetlen orvos sem ismerte fel. Dongalábbal jött világra, erre koncentráltak... Flóra, mutasd meg, hogy már tudsz lépegetni!

A kislány erre kimászik cseppnyi kerekesszékéből, és óriási igyekezettel megindul. Az az érzésem, rögtön futni fog, de megrogynak a térdéi. Nem hagyja magát, újra felkapaszkodik, és ortopéd cipőcskéi most engedelmeskedni látszanak. Néhány lépés, és már mászik is felfelé a mászóka lépcsőjén. Elszántan küzd, húzódkodik a korláton, mígnem felér a várba, és máris a csúszdán ül. Mindezt fülig érő szájjal.

– Nagy küzdő! – állapítja meg Rita büszkén. Kicsit magamat látom benne. Amikor ennyi idős voltam, édesanyám testnevelés tagozatos iskolába íratott be, az utcánk végén, Szolnokon, hogy legyen hol vezetnem az energiáimat. Igazolást kértek, hogy már tudok úszni, ezért a szüleim nyáron beíratottak úszótanfolyamra is, de csak másodikra sikerült levizsgáznom. Utána azonban ki sem akartam jönni a vízből. Napi szinten úsztam nyolc éven át, megyei versenyeket nyertünk.

Flóra is szereti a vizet?

Imádja. Mielőtt integrált iskolába íratottuk, a zuglói Mozgásjavító oviba járt, ahol uszoda is van. A vízben másképp viselkedik a test, Flóra szabadon mozoghat, és közben erősödnek a törzsizmai, lábizmai, lazulnak a feszebb ízületek. A cél az, hogy lassítsuk a betegsége romlását, amíg fel nem találják ellene a gyógyszert, és ha lehet, fejlesszük is. Amikor 2013-ban megszületett, szívet formázott a két lábszára, és furán befelé állt a lábfeje. Sokkot kaptam, nem tudtam abbahagyni a sírást. Azzal vigasztaltak: "Anyuka, nem kell keseregni, hiszen csak dongaláb!" Ha

csak az lett volna! A dongalábat ugyanis tudják gyógyítani. Flóra lábszárát hétszer tették gipszbe, hogy kiegyenesedjen, majd ejtettek egy bemetszést az Achilles-ínon, hogy szabadabb legyen a bokák mozgása. A szívem szakadt meg érte. Tíz hónapos koráig a lábacskaí sínhez voltak rögzítve – úgy hívtam, snowboard –, hogy egyenesbe kerüljenek. Amikor már nem kellett használnia, bízunk benne, hogy minden rendben lesz. Flóra azonban nem állt fel, és az állapota újra romlani kezdett. Ekkor vittük el neurológushoz, de csak a tizedik orvos, egy debreceni genetikusnő jött rá, mi lehet a baj. Flóra kétéves volt ekkor. Nem mondom, hogy megkönnyebbültem, de legalább már tudtam, mivel állok szemben. Elolvastam mindent, amit erről a betegségről tudni lehet, és elkezdtek célirányosan fejleszteni a kislányunkat.

Bevallom, én még életemben nem hallottam erről a rendellenességről.

Senki nem hallott róla, de azóta már tudom, nem vagyunk egyedül. Az érintett szülőknek, felnőtt sorstársaknak létrehoztam egy segítő csoportot az egyik közösségi oldalon. Nem tudod elképzelni, mennyit jelent! Ha bárki megtud valami újdonságot, azonnal szól, megbeszéljük, ki milyen vitaminokat szed, milyen tüneteket tapasztal, úgy általában meg az oltás után; mindenben támogatjuk egymást. Egy másik világba csöppentem, és csodálatos embereket ismertem meg. 2020 végén létrehoztam a WonderFlora & CMT Alapítványt is, amelynek az a célja, hogy Flóra számára minden lehetséges fejlesztés biztosítható, és megismertessük az emberekkel ezt a ritka rendellenességet. Felteszünk a honlapra minden információt, fotókat a küzdelmeiről, legutóbb például kivettem annak az új segédeszköznek, egy cipőbe helyezhető műanyag kiscsizmának a képét, ami segít tartani a bokáját.

Tavaly a nyilvánossághoz fordultál segítségért, hogy ki tud fizetni egy innovatív robotterápia árát. Összejött végül a hatmillió forint?

Ó, két hét alatt! Mindenki segített, ismerősök, barátok, még egy cég is mellénk állt. Nagyon hálás vagyok érte. 2019 végén a Magyar Sport Házában mutatták be ezt a zseniális robotot, egyelőre egy van belőle az országban, és Flóra tavaly nyár óta jár a terápiára. Ennek köszönhetjük, hogy megtanulta a helyes járásmintát, és a lába folyamatosan erősödik. Óriási haladás! Felcsillant a remény, hogy egyszer kerekesszék nélkül, valamilyen más eszközzel fog tudni önállóan közlekedni. Tíz perc alatt bekötik a robotba, ami segít kinyújtania járás közben a térdét, a lábfejét is emelgeti, és közben elindítják alatta a futószalagot. Flóra agya megtanulja a mozgást, és új idegpályák épülnek ki a lábában. Így néz ki a robot – mutatja a telefonján a fotót. Engem egy birodalmi katonára emlékeztet a Star Wars című filmből, csak a hasából meglepő módon Flóra szeme ragyog ki. – Heti egyszer járunk, és negyedévenként beiktatunk egy kétéves intenzív terápiát. A lányom egy év alatt hatvan kilométert gyalogolt!

Flóra és Sámson kutyus elválaszthatatlanok

Van azért életed is a fejlesztések mellett? Úgy tudom, a Magyar Olimpiai Bizottság Sportigazgatóságán dolgozol.

Valóban ott kezdtem dolgozni a londoni olimpia után, és akkor mentem vissza, amikor Flóra óvodás lett. Kicsit féltém az uszodai élet után az irodai munkától, de meglepően jól beilleszkedtem. Amikor az első hetekben négy órakor hazaértem – ilyenkor szoktak elkezdődni a vízilabdaedzések –, megkönnyebbülten sóhajtottam fel: de jó, hogy már nem kell mennem! Elfáradtam, meg a Flórával történtek is nagyon megviseltek. Az édesapja az első három évben egy hetet külföldön dolgozott, egy hetet itthon, gyakorlatilag egyedül maradtam a feladatokkal. Persze a gipszelésre mindig elkísért minket, de az egésznek akkor is és most is én vagyok a motorja. Menjünk, keressük a megoldást, fejlesszük, hogy a lányunk felnőve teljes életet élhessen!

Egy sérült gyerek nagyon meg tudja viselni a párkapcsolatokat. Ti szerencsére együtt maradtatok. Hogyan sikerült?

Úgy érzem, a Flóra iránt érzett felelősség egyre inkább összekovácsol bennünket. Persze nem döccenőmentes a dolog, de miért is lenne? Hiszen mindketten változunk, és folyamatosan alkalmazkodnunk kell a körülményekhez is. Ráadásul én pörgős típus vagyok, a férjem lassúbb természetű. De ma már én is szeretek néha

megállni és csak hallgatni a természetet. Ilyenkor Flóra is felpillant: “Anya, nézd, milyen szép az a felhő!” Nagyon akartuk ezt a kislányt. Andor a londoni olimpia elődöntője után megkérdezte, akkor jöhet-e a baba, mire azt feleltem, persze, csak előbb még megnyerjük ezt a bronzérmét. Nem sikerült. Utána döntöttem úgy, hogy akkor ettől kezdve a család az első.

Azt még nem mondtad el, hogyan lett az úszásból vízipóló.

Tizennégy évesen hívtak el a barátnőim vízilabdázni Szolnokon. Nagyon élveztem, persze a labdajátékom még korántsem volt kifogástalan. Aztán az utánpótlás-bajnokságról áthívtak Kecskemétre az első osztályba. Életem legnehezebb éve volt. Cuccolni haza minden hétvégén a kollégiumból, és mindenhol megfelelni – rettenetesen megviselt lelkileg. A következő évet már Szentesen kezdtem, ott dolgozott akkor a magyar válogatott szövetségi kapitánya, Tóth Gyula, és Szentes csapata már évek óta bajnok volt. Hazaköltöztem a szüleimhez Szolnokra, és visszatértem a régi gimimbe, onnan jártam nap mint nap a szentesi vagy a pesti válogatott edzéseire. Órákig vonatoztam, de legalább nem kellett kollégiumban laknom. Amikor húszévesen a sydney-i olimpiára készülődtem, felfigyelt rám egy olasz klubcsapat, és ezután tizenegy éven át Olaszországban játszottam, csak a válogatottmeccsre jöttem haza. Egyébként korábban a férjem is profi sportoló volt, röplabdázott.

Sőt, Flóra nagymamája az egykori válogatott kosárlabdázó Zakiján Judit. Egy ilyen családban nehéz megúszni a sportot!

Pont nemrég fogalmazódott meg bennem, hogy leviszem Flórát kipróbálni a parakajakot. Erős a karja, kitartó, imád versenyezni, biztos, hogy nagyon fogja szeretni. De azért az úszást sem engedném el, hátha abban ér majd el sikereket. Szeretném, ha a lányomból boldog, elégedett ember lenne, és a sport remek lehetőséget kínál erre. Flórának különben is élete végéig fejlesztenie, edzenie kell magát, fontos, hogy kialakítsam benne a tudatosságot ezzel kapcsolatban. Igyekszem jó példával elöljárni. Büszke rám, amikor látja, hogy lejárok pólózni a szenior, olykor az OB I-es-csapatba, akkor is, ha fáj a nyakam, a derekam. Az elmúlt hétvégén 24 óra alatt három meccset játszottam, nagyon elfáradtam. De edzésben kell maradnom Flóra mellett! Ez persze nem jelenti azt, hogy közben nem érezhetem jól magam, arra törekszem, hogy minél több közös élményünk legyen a lányommal.

Előrevetíted a jövőt! 2018-ban a parasport nagyköveteivé választottak titeket Flórával.

Sorsfordító pillanat volt. Az ismerősök addig is tisztában voltak a betegségével, de akkor úgy döntöttünk, a nyilvánosság előtt is felvállaljuk a küzdelmeinket. Szeretnénk példát mutatni, és felhívni a figyelmet sérült embertársainkra. Én például korábban soha nem figyeltem arra, vannak-e akadálymentesített járdák, épületek, játszóterek, de mióta a lányom kerekesszékekben ül, megtapasztaltam, mennyivel nehezebb boldogulnia a hétköznapokban egy mozgáskorlátozott embernek. Küldetésemmé vált, hogy képviseljem az érdekeiket.

Gondolkodtál már azon, miért pont te kaptad ezt az óriási batyut?

Persze, de nem tudom a választ – elgondolkodik. – Apukám jut ilyenkor eszembe, ő mindig azt mondta: az kapja a nehéz feladatot, aki elbírja. Lehetnénk keserűek is emiatt, de mi értelme lenne? **Mi** mosolyogva szeretünk élni... Na, Flóra, most már bezállhatsz a triciklibe! Kimegyünk egy kicsit az utcára tekerni.

Fotó: Falus Kriszta